

Arrest

nr. 322 699 van 28 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X op 28 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. KALIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 augustus 2022 zonder enig identiteitsdocument België binnen als niet-begeleide minderjarige en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 26 februari 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot het Pashtou-volk te behoren. Je bent op (...) 2007 geboren in Malik Khel, district Khak-e Jabar, provincie Kabul, maar verhuisde als baby naar Nasaji, district Bagrami, provincie Kabul, Afghanistan, waar je woonde met je ouders, broers en zussen. Je ging hier tot de zesde graad naar school en volgde hiernaast privéles Engels en wiskunde.

Je vader werkte sinds lange tijd voor de Afghaanse grenspolitie. Tijdens de machtsovername van de Taliban, toen andere provincies al waren gevallen, maar Kabul nog niet, kwam je vader naar huis en zei dat jullie levens in gevaar waren. Jullie verlieten vervolgens samen het land.

Jullie reiden op illegale wijze naar Pakistan en vervolgens naar Iran. Bij het oversteken van de grens naar Turkije raakten jullie gescheiden en bleef je vader achter in Iran. Hij is momenteel nog steeds in Iran. Je reisde alleen op verder via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België.

Op 26 augustus 2022 vroeg je internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

In juli 2023 doorzochten de Taliban je huis in Afghanistan op zoek naar wapens, je vader en jezelf.

Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de Taliban.

Je legt ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming enkele foto's van je vader tijdens zijn werk en enkele certificaten van het werk van je vader neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en voogd die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, blijkt dat je er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie jouw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar jouw land.

De elementen die volgens jou aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongelooftwaardig.

Je kan het CGVS er namelijk niet van overtuigen dat je vader heeft gewerkt voor de Afghaanse grenspolitie en dat jij en je gezin hierdoor problemen met de Taliban hadden of deze in de toekomst zouden hebben. Je weet namelijk erg weinig over het werk van je vader, hoewel je zijn oudste zoon bent en je omwille van dit werk het land verlaten zou hebben. Je weet namelijk niet wat hij juist deed bij de grenspolitie of wat hij tijdens zijn werk meemaakte (CGVS, p. 10, 22). Je weet slechts vaag waar hij heeft gewerkt omdat je moeder je dit achteraf heeft verteld (CGVS, p. 10), maar je kan niet zeggen wanneer hij dan op deze plaatsen gestationeerd was (CGVS, p. 22). Je weet niets over zijn collega's (CGVS, p. 11) of over zijn opleiding of training. Je verklaart zelfs niet te weten of je vader dan aan gevechten deelnam tijdens zijn werk (CGVS, p. 22). Gevraagd hoe het komt dat je vader je zo weinig vertelde over zijn werk, stel je dat je het niet begrijpt en dat hij daarover thuis niet sprak. Gevraagd naar je pogingen om informatie over zijn

werk te verkrijgen sinds je in België verblijft, zeg je dat dit alles is dat met jou gedeeld werd (CGVS, p. 23). Dat je dermate weinig zou weten over de concrete inhoud van het werk van je vader komt, gezien je positie in het gezin als oudste zoon, weinig geloofwaardig over. Bovendien heb je contact met je moeder en verblijven een paternale oom en tante in België. Daar komt nog bij dat je vader contact heeft gehad met je moeder tijdens zijn verblijf in Iran, maar jij zelf niet met je vader hebt gesproken sinds jullie van elkaar gescheiden raakten aan de grens. Je hebt er geen verklaring voor waarom je vader zo weinig contact heeft met zijn familieleden (CGVS, p. 9-10). Hoewel je dus zeker in de mogelijkheid was om meer te weten te komen over het werk van je vader, zou dit dus niet gebeurd zijn, wat de geloofwaardigheid van zijn werk voor de grenspolitie ernstig schaadt.

De documenten die je in verband met het werk van je vader voorlegt, met name de foto's en certificaten, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit objectieve informatie (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op: https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat Afghaanse documenten weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Dit document kan dan ook slechts enige waarde hebben voor zover het overeenstemt met waarachtige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Je kan ook op geen enkele manier aantonen dat de persoon die op de foto's staat en in de certificaten vermeld staat, effectief jouw vader zou zijn. Daarnaast is het opmerkelijk dat de voorgelegde certificaten dateren uit 2007 en de jaren 1383, 1384 en 1385 van de Afghaanse jaartelling, wat overeenkomt met 2004 tot begin 2007 in de westerse jaartelling. Wanneer je hierop wordt gewezen, moet je opnieuw het antwoord schuldig blijven en stel je dat ze waarschijnlijk verloren zijn, maar dat je niet weet of hij nog andere documenten had. Dat je geen enkel meer recent document zou kunnen voorleggen over het werk van je vader, die tot de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 in dienst zou zijn geweest, komt dan ook niet aannemelijk over en plaatst verder vraagtekens bij de geloofwaardigheid van zijn profiel.

Aangezien het profiel van je vader niet geloofwaardig is, zijn de problemen die je vreest te krijgen door zijn werk evenmin aannemelijk. Bovendien leg je tegenstrijdige verklaringen af over je vlucht uit Afghanistan en het wedervaren van je vader in Iran. Je verklaarde bij aankomst in België namelijk dat je samen met je familie Afghanistan hebt verlaten, maar dat jullie in Iran van elkaar gescheiden raakten (Fiche MENA, p. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde je daarentegen dat je enkel met je vader Afghanistan verliet (CGVS, p. 19-20). Hiermee geconfronteerd ontken je je eerdere verklaringen en herhaalt je dat je enkel met je vader bent vertrokken (CGVS, p. 25). Door louter te volharden in een van beide versies kan je geenszins deze tegenstrijdigheid verklaren.

Daarnaast verklaarde je tijdens je interview bij Dienst Vreemdelingenzaken dat je vader, nadat jullie van elkaar gescheiden raakten, uit Iran naar Afghanistan werd gerepatrieerd en dat hij begin 2023 terugkeerde naar Iran (Verklaring DVZ, punt 16). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaar je daarentegen dat je niet weet wat er met je vader gebeurd is na het moment dat je van hem gescheiden raakte behalve dat hij nu in Iran is (CGVS, p. 15). Wanneer je later met je tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd, stel je plots wel dat je door je tante werd verteld dat je vader naar Afghanistan werd teruggestuurd en nadien terugkeerde naar Iran. Gevraagd waarom je dit dan niet eerder tijdens het persoonlijk onderhoud vermeldde, verklaar je het volgende: "Toen je het vroeg, zei ik de dingen die ik heb gezien en ik wist, want toen ik verder ging naar Turkije en naar Griekenland of Bulgarije probeerde te gaan, dan ging ik niet achteruit, ik sprak over die dingen, ik contacteerde mijn vader niet, dus ik wist dat niet, maar toen ik hier kwam vertelde ze me dat, ik wist dat niet" (CGVS, p. 24-25). Je kan hiermee bovenstaande tegenstrijdigheid niet verklaren. Er werd jou namelijk expliciet gevraagd wat je op het moment van het persoonlijk onderhoud wist over wat er met je vader was gebeurd (CGVS, p. 15). Je kan met bovenstaande verklaringen aldus niet uitleggen waarom je de repatriëring van je vader niet zou hebben vermeld. Je zou op dat moment hier namelijk wel van op de hoogte zijn geweest. Aangezien je tegenstrijdige verklaringen aflegt over jullie vertrek uit Afghanistan en het wedervaren van je vader in Iran, biedt je aldus geen zicht op de werkelijke situatie van je vader en de rest van je gezin.

De problemen die het gevolg zouden zijn van het voorgehouden werk van je vader zijn voorts op zich niet aannemelijk. Wat jezelf betreft haal je geen concrete problemen aan (CGVS, p. 21) en ook je moeder, broers en zussen, die nog steeds in jullie huis in Nasaji zouden wonen (CGVS, p. 6), zouden geen ernstige problemen gekend hebben (CGVS, p. 21). Je haalt in dit verband enkel aan dat in juli 2023 de Taliban het huis zouden doorzocht hebben op zoek naar wapens, je vader en jezelf. Dit zou de eerste en enige keer geweest zijn dat dit gebeurde (CGVS, p. 18, 20-21). Naast de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat de Taliban op zoek zouden gaan naar je vader, aangezien zijn profiel niet geloofwaardig is, is het ook

allerminst aannemelijk dat de Taliban dit pas bijna twee jaar na jullie vertrek en hun machtsovername zouden doen. Je familie woonde namelijk nog steeds in het huis in Nasaji (CGVS, p. 6). Gevraagd hoe het komt dat dit zo lang duurde, moet je het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 24). Dat de Taliban actief naar jou en je vader op zoek zouden zijn komt aldus allesbehalve aannemelijk over. De door jou aangehaalde problemen zijn dus evenmin geloofwaardig.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je vader voor de Afghaanse grenspolitie werkte en dat jij hierdoor problemen zou krijgen bij terugkeer. Deze elementen kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat ook na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onzegd, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari.pdf de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaaging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten.

Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens

de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of

uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat je gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je bijna tot veertienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je stelt dat je tijdens de periode dat je in Afghanistan tot de zesde graad naar school ging en hiernaast nog privéles volgde (CGVS, p. 8-9). Je kan zowel Pashto als Dari spreken (CGVS, p. 7).

Bijgevolg dient besloten te worden dat je door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat je, na een verblijf van anderhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien ga je in België bijna elk weekend op bezoek bij je tante (CGVS, p. 6-7).

Je hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee je nog vaak in contact staat (CGVS, p. 6), dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij je je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Je haalt bovendien zelf geen concrete elementen aan die je zouden verhinderen om terug te keren naar België. Je stelt dat de manier waarop je je in België kleedt, je haarsnit en je gebruik van sociale media door de Taliban niet worden getolereerd. Daarnaast zijn de Taliban volgens jou tegen muziek en cinema (CGVS, p. 25). Daar waar kan worden aangenomen dat jij tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat je deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat je er afstand van neemt teneinde je aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon je in concreto aan dat je gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in

het algemeen of de Taliban in het bijzonder. Bovendien kan wel degelijk van jou verwacht worden dat je je aan de geldende waarden en normen zou aanpassen indien je risico op vervolging zou lopen bij het niet naleven van deze waarden en normen.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De door jou neergelegde documenten werden eerder in deze beslissing al besproken. Deze kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/5ter, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake

minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de samenwerkingsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker gaat vooreerst in op zijn profiel. Hij erkent dat hij niet op alle vragen gedetailleerd heeft kunnen antwoorden, maar is van mening dat dit hem niet kwalijk kan genomen worden. Hij benadrukt dat hij alles wat hij wist heeft verteld, en hij zich alles zo goed mogelijk probeert te herinneren, doch er beperkingen zijn *“waaraan hij ook niets aan kan doen, zoals natuurlijk zijn leeftijd en de herinneringen”*. Verzoeker wijst erop een niet-begeleide minderjarige te zijn die zijn gezin heeft verlaten, wat een traumatische ervaring is. Hij voegt toe nu zestien jaar te zijn, en dus veel jonger geweest te zijn op het moment van de feiten waarover hem vragen werden gesteld. Hij wijst verder op het grote tijdsverloop. Bovendien wordt binnen de Afghaanse gemeenschap niets gedeeld met de kinderen van het gezin, aldus verzoeker. Hij voert verder aan dat hij niet de mogelijkheid heeft om bijkomende informatie te vragen aan zijn vader, aangezien hij spoorloos is en zijn moeder alle documenten die ze gevonden had al heeft verzonden. Tevens betoogt verzoeker dat er rekening moet gehouden worden met zijn medische situatie, waarbij hij toelicht dat hij zich niet zo goed in zijn vel voelt en naar een psycholoog zal gaan. Verzoeker is van mening dat er *in casu* onvoldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaar profiel *“in de beoordeling en meer specifiek in de verwachtingen die de verwerende partij heeft ten aanzien van verzoekende partij”*.

Verder laat verzoeker gelden dat zijn beperkte kennis over het werk van zijn vader niet aan hem te wijten is. Hij benadrukt op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan dertien jaar oud geweest te zijn en dat discrete informatie niet gedeeld wordt met kinderen van het gezin. Hij stelt dat hij inderdaad de oudste zoon was, maar nog steeds dertien jaar oud en dus zeer jong was. Hij was bovendien samen met zijn vader vertrokken en ging er tevens vanuit dat zijn vader de verklaringen over zijn werk verder zou toelichten, zo stelt verzoeker. Verzoeker voegt toe dat hij niet in de mogelijkheid is bijkomende informatie te bekomen, daar zijn vader spoorloos is. Hij betoogt dat zijn moeder hem had voorgelogen door te vertellen dat zijn vader in Iran was, om verzoeker niet ongerust te maken. Zijn vader zou nog veel documenten hebben, maar gezien hij spoorloos is, zou verzoeker deze niet meer via hem kunnen bekomen. Hij stelt niet te weten hoeveel informatie zijn ooms zelf nog zouden kunnen hebben, gezien deze niet bezig zijn met het werk van zijn vader. Bovendien stelt hij drie ooms te hebben die voor de (voormalige) overheid werkzaam waren.

Aangaande de in de bestreden beslissing opgeworpen tegenstrijdigheden, voert verzoeker aan dat hij nooit verklaard heeft dat hij met zijn hele familie Afghanistan heeft verlaten. Hij hekelt dat de adjunct-commissaris zich baseert op de ‘Fiche Niet-begeleide Minderjarige’, die werd ingevuld bij aankomst toen hij nog maar net vijftien jaar was en een zware route achter de rug had. Bovendien wordt een niet-begeleide minderjarige bij het opstellen van deze fiche niet bijgestaan door een advocaat en is er geen voogd aanwezig, zo merkt verzoeker op, waardoor er volgens hem geen waarde gehecht kan worden aan deze fiche.

Wat betreft de situatie van zijn vader, betwist verzoeker dat er zich een tegenstrijdigheid voordoet in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), aangezien hij dacht dat er werd gevraagd naar wat hij zelf had gezien of meegemaakt, en de terugkeer van zijn vader daar niet bij hoorde. Hij herhaalt dat zijn moeder hem heeft voorgelogen door te vertellen dat zijn vader in Iran was om hem niet ongerust te maken, en dit ook de reden is dat verzoeker geen contact kan maken met zijn vader.

Met betrekking tot het gedrag van de taliban betoogt verzoeker dat er een bezoek is geweest aan huis in juli 2023 door de taliban. Hij stelt niet te weten waarom de taliban zijn woning uiteindelijk in juli 2023 bezochten en betoogt dat na de val van de overheid alles chaotisch was en de overheid van de taliban nog moest geïnstalleerd worden. Hij haalt in dit verband nog aan dat de taliban de hele familie viseerden, inclusief alle ooms. Alle ooms hebben dan ook ofwel Afghanistan verlaten, ofwel zijn ze spoorloos, buiten één maternale oom die in Afghanistan is, aldus verzoeker.

Verder gaat verzoeker in op zijn vermeend verwesterd profiel en integratie en licht hij toe dat hij Afghanistan heeft verlaten op de leeftijd van dertien jaar en daarbij zijn familie heeft moeten achterlaten.

Hij wijst erop dat hij sindsdien niet meer teruggekeerd is en herhaalt dat zijn vader spoorloos is. Dit trauma heeft natuurlijk zware littekens achtergelaten op deze jonge leeftijd, aldus verzoeker. Hij wijst er verder op dat hij al een ruime tijd in Europa verblijft en op heden nog maar zestien jaar oud is. Hij stelt zich te hebben proberen integreren in de Belgische maatschappij en aan te passen aan de westerse waarden en normen. Behalve op zijn minderjarigheid wijst verzoeker op het feit dat hij op basis van beslissingen van de anderen binnen de familie zijn thuisland diende te verlaten. Hij stelt dat dit enorm traumatiserend is voor een jongere op die leeftijd, zeker wanneer hij onderweg ook nog zijn vader kwijtraakt.

Hij benadrukt dat hij sinds zijn vertrek op dertienjarige leeftijd op een andere manier leeft, waardoor hij een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, en licht dit verder als volgt toe:

“- Hij kleedt zich Westers en heeft een westerse levenswijze aangenomen.

- Verzoekende partij werkt ondertussen ook: 4 dagen bij domino's, zaterdag bij de carwash en op zondag bij de bandencentrale.

- Daarnaast loopt hij ook school. Hij volgt nog steeds OKAN. Volgend schooljaar zou hij duaal leren kunnen aanvangen.

- Hij spreekt al aardig goed Nederlands.

- De zus van de vader woont in Genk – de bandencentrale is van deze oom. De man van de tante is de neef van de vader en hij werkte ook voor de overheid. Ze hebben hun verblijf verkregen op grond van een erkenning als vluchteling. Dit verhoogt het risico op terugkeer. Andere ooms verblijven ook buiten Afghanistan (supra).

- Hobby's: in het centrum speelt hij cricket.

- Ook gedraagt hij zich op een wijze en heeft hij meningen die niet stroken met deze van de taliban.

- Hij heeft een vriendenkring bestaande uit meisjes en jongens van verschillende nationaliteiten. Hij heeft hier vrienden van verschillende nationaliteiten voor wie hij allemaal evenveel respect heeft en onder wie hij geen onderscheid maakt; hij respecteert eenieders rechten en dus ook de vrouwenrechten en dit in tegenstelling tot de taliban.

- Hij heeft hier een keuzevrijheid die veel groter is dan in Afghanistan en hij wil deze vrijheid behouden. Zo is school belangrijk. Hij loopt school en volgt OKAN lessen. Hij probeert zich zo aan te passen en zich verder te integreren en tegelijkertijd te werken aan zijn toekomst.

- Hij is actief op sociale media (facebook). Hij post de vlag van de vroegere regering. Hij draagt zelfs een ketting in de kleuren van de vroegere vlag van de regering. Hij heeft op sociale media ook posts opgeladen over de vroegere generaal Abul Raziq van Kandahar. Deze generaal was het hoofd van de politie tijdens de vorige regering en hij wordt door vele Afghanen gezien als een nationale held. Hij wordt aanzien als iemand die veel goeds heeft gedaan. (zie hieromtrent https://en.wikipedia.org/wiki/Abdul_Raziq_Achakzai). Op sociale media heeft verzoekende partij dus zaken gepost waaruit de steun voor de voormalige regering blijkt. Verzoekende partij heeft ook deelgenomen aan een betoging voor Palestina in Genk op 22.10.2023 en hij draagt tijdens die betoging de Afghaanse vlag van de vorige overheid.

- Verzoekende partij voelt zich niet goed in zijn vel en gaat afspraak maken bij een psycholoog en dit in samenspraak en op vraag van de school.”

Verzoeker betwist dat er op algemene wijze verwezen werd naar een verblijf in Europa en stelt dat het geheel van al deze gegevens voldoende moet zijn om hem bescherming te verlenen.

Voorts voert verzoeker nog aan dat de informatie die door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing aangehaald wordt, niet voldoende is en verwijst hij naar verschillende bronnen. Hij wijst erop dat uit de Nansen nota “*Asiel – Afghanistan: kwaliteit van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming*” van 18 oktober 2022 blijkt dat het onderzoek naar en de beoordeling van de nood aan bescherming van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming “*niet zichtbaar steunt op nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen*”. Verzoeker uit verder kritiek op de door het CGVS gemaakte analyse van de situatie van terugkeerders, die volgens hem op te karige informatie is gebaseerd. Wat betreft voormelde situatie, alsook de mensenrechtensituatie in Afghanistan, verwijst hij naar, en citeert hij uit, rapporten van respectievelijk de parlementaire vergadering van de NAVO, Freedom House, EASO/EUAA en Danish Refugee Council. Verzoeker is bovendien van oordeel dat het CGVS impliciet maar zeker toegeeft dat het niet over gegevens beschikt met betrekking tot terugkeer uit het Westen. Hij betoogt dat het percentage terugkeerders uit het Westen dusdanig klein is dat hieruit geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen worden afgeleid. Vervolgens wijst verzoeker op het arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023 en is hij van mening dat deze redenering dient toegepast te worden in voorliggend geval, ondanks het feit dat het CGVS verwijst naar recentere rapporten. Hij betoogt dat deze rapporten bevestigen dat er nog steeds willekeurig geweld voorkomt in Afghanistan, waarvoor hij de taliban aansprakelijk acht. Wat betreft de dramatische socio-economische situatie in Afghanistan, stelt verzoeker dat het risico om in een toestand van verregaande deprivatie

terecht te komen wel degelijk te wijten is aan de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, en dat minstens dient vastgesteld te worden dat het CGVS desbetreffend onvoldoende onderzoek voert.

Verzoeker herhaalt tot slot dat hij een risicoprofiel heeft, daar hij een deel van zijn puberteit heeft doorgebracht in Europa. Hij wijst op zijn jonge leeftijd, die er volgens hem voor zorgt dat hij heel beïnvloedbaar is, waardoor kan worden aangenomen dat hij zich, gelet op zijn blootstelling aan de Belgische samenleving via school, het verblijf in het opvangcentrum, zijn activiteiten en verschillende jobs, bewust en ook onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij door zijn specifiek profiel niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich niet bewust zal zijn dat hij ze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moet nemen die inmiddels onder het talibanregime aanzienlijk werden verstrengd.

3.1.2. In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en verwijst naar wat hij eerder uiteengezet heeft betreffende de door de adjunct-commissaris gebruikte bronnen en rapporten. Naast zijn profiel en verwestering, verwijst verzoeker ook naar de precare financiële en humanitaire situatie van alle burgers in Afghanistan en zijn specifiek kwetsbaar profiel in dit kader.

3.1.3. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.1.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 8 januari 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, alsook de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024, de COI Query "*Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 2 februari 2024 en de "*Afghanistan – Country Focus*" van EUAA van november 2024.

3.2.2. Op 9 januari 2025 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij de argumentatie in het verzoekschrift met betrekking tot zijn contact met westerse normen en waarden door zijn actieve participatie aan de Belgische samenleving, en het vermeende risico in dit verband bij terugkeer naar zijn land van herkomst, deels herhaalt en verder onderlijnt dat hij Afghanistan verlaten heeft toen hij dertien jaar oud was, inmiddels drieënhalve jaar geleden. Verzoeker betoogt dat hij zich in deze periode verder heeft kunnen aanpassen aan de westerse waarden en normen, alsook één van de landstalen beter onder de knie heeft kunnen krijgen, en voegt ter staving volgende bijkomende stukken, die hij nader toelicht:

"3. Foto's – 3 foto's worden toegevoegd

4. Documenten m.b.t. het werk

5. Verklaring klastitularis M(...) B(...)

6. Verklaring leerlingenbegeleider C(...) A(...)

7. Verklaring werkgever

8. Documenten m.b.t. therapeutische opvolging".

Verder haalt verzoeker aan dat hij al zeven maanden een relatie heeft met een meisje van Oekraïense origine, wiens vader van Afghaanse origine is en in Oekraïne geboren is. Deze relatie bewijst volgens hem dat hij een volledig andere visie heeft dan de taliban en hij meent dat dit zware gevolgen voor hem zou hebben bij een terugkeer. Tevens wijst verzoeker erop dat verschillende familieleden in België verblijven en enkelen zelfs de Belgische nationaliteit hebben verworven, waardoor hij meent verschillende banden te hebben met het Westen en daardoor ook in het vizier van de taliban te zullen terechtkomen.

Verzoeker volhardt voorts in zijn standpunt dat er nog steeds sprake is van onderrapportering aangaande de situatie in Afghanistan en verwijst naar volgende bijkomende landeninformatie:

- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", november 2024;

- Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*", 17 maart 2024;

- Human Rights Watch, “Schools are failing boys too”, 6 december 2023;
- Human Rights Watch, “A Disaster for the Foreseeable Future - Afghanistan’s Healthcare Crisis”, februari 2024;
- Ariana News, “UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year”, 16 maart 2024;
- UNAMA, “Report on Afghanistan”, 28 februari 2024;
- UNHCR, “UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety”, 7 oktober 2023;
- EUAA, COI Query “Situation of Afghan returnees from Pakistan amid the campaign linked to the ‘Illegal Foreigners’ Repatriation Plan’ (IFRP)”, 14 december 2023;
- UNAMA, “De Facto Authorities’ Moral Oversight in Afghanistan: Impacts on Human Rights”, juli 2024;
- Amnesty International, “Afghanistan: New UN Report stresses urgent need for Taliban to roll back on moral policing”, 10 juli 2024;
- CNN, “No music, no Western-style haircuts: UN report details life in Afghanistan under Taliban’s moral enforcers”, 10 juli 2024;
- Ariana News, “UNAMA’s criticism of Afghanistan’s morality ministry ‘unfounded’, says IEA”, 10 juli 2024;
- Forbes, “Taliban’s Legacy: Gender Apartheid, Genocide And Gross Violations”, 14 augustus 2024.

3.2.3. Op 13 januari 2025 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij drie bijkomende verklaringen met een kopie van de identiteitskaart, desgevallend het paspoort van de opstellers (stuk 9), een verklaring van zijn werkgever en loonfiches (stukken 10 en 11) en drie foto’s en de identiteitskaart van zijn vriendin (stuk 12) voegt als nieuwe stavingstukken. Verzoeker geeft nadere toelichting bij deze stukken.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het eerste middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in zijn eerste middel de schending aan van artikel 57/5ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel en dit beginsel geschonden acht.

3.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing in zijn eerste middel naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.3. Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet kan overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zijn land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij een terugkeer naar zijn land, nu hij niet kan overtuigen dat zijn vader voor de Afghaanse grenspolitie gewerkt heeft en hij en zijn gezin hierdoor problemen met de taliban hadden of deze in de toekomst zullen hebben, (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Verzoekers vader zou sinds lange tijd voor de Afghaanse grenspolitie gewerkt hebben. Tijdens de machtsovername zou verzoekers vader naar huis gekomen zijn en gezegd hebben dat hun levens in gevaar waren, waarna zij het land verlieten. In juli 2023 zouden de taliban verzoekers huis doorzocht hebben op zoek naar wapens, verzoeker en zijn vader. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker gedood te worden door de taliban.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

Verzoeker kan vooreerst niet bijgetreden worden waar hij doorheen zijn verzoekschrift aanvoert dat er onvoldoende rekening is gehouden met zijn kwetsbaar profiel bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en in de verwachtingen die het CGVS had ten aanzien van hem. Verzoeker wijst hierbij op zijn jonge leeftijd als niet-begeleide minderjarige, zowel op het moment van zijn vertrek uit

Afghanistan als vandaag, en op zijn medische en psychologische situatie. Wat dit betreft, stelt de Raad vast dat het persoonlijk onderhoud afgenomen werd door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker bijna zestien jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en accurate verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen die aan zijn verklaarde vrees ten grondslag liggen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker in het algemeen de vragen begreep en erop kon antwoorden. Indien een vraag voor hem niet duidelijk was of hij deze niet onmiddellijk begreep, werd deze vraag door de *protection officer* geherformuleerd of herhaald, waarna verzoeker kon antwoorden (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 10, 22). Er was ook bijstand van een tolk Pasjtoe en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven. De Raad stelt verder vast dat bij aanvang van verzoekers persoonlijk onderhoud ook duidelijk aangegeven werd dat verzoeker een extra pauze mocht vragen, behalve de pauze die tijdens het gehoor werd voorzien, indien hij daar nood aan had (*Ibid.*, p. 3). Verzoeker bevestigde bovendien op het einde van het persoonlijk onderhoud alles te hebben kunnen vertellen wat hij wou vertellen en de tolk goed begrepen te hebben (*Ibid.*, p. 25). De Raad kan aannemen dat het feit dat verzoeker zijn gezin diende te verlaten op het moment dat hij dertien, bijna veertien, jaar oud was een impact heeft gehad op zijn mentaal welzijn, doch *in casu* liggen geen stukken voor waaruit kan blijken dat verzoekers oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn beschermingsaanvraag. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat hij van plan is naar een psycholoog te gaan omdat hij zich niet zo goed in zijn vel voelt en legt bij aanvullende nota een document neer waaruit blijkt dat hij sinds 13 juni 2024 in begeleiding is bij een therapeut, alsook een toelating van de verantwoordelijke van het opvangcentrum om op 10 oktober 2024 op individuele psychologische consultatie te gaan (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 9 januari 2025, stuk 8). Deze stukken, waarin overigens niets wordt vermeld omtrent de aard of ernst van verzoekers psychologische problemen, kunnen niet staven dat verzoeker op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 2 augustus 2023 reeds in behandeling was bij een therapeut of psycholoog. Verzoeker legt verder geen stukken voor waaruit blijkt dat van hem, in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, geen volwaardige verklaringen konden of mochten verwacht worden omwille van zijn psychologische kwetsbaarheid. Evenmin gaf verzoeker of zijn voogd tijdens dan wel na afloop van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat hij enig medisch of psychologisch probleem ervoer dat hem ertoe verhinderde zijn relaas naar behoren uiteen te zetten en de hem gestelde vragen correct en volledig te beantwoorden. Ook verzoekers advocaat heeft op geen enkel moment te kennen gegeven dat verzoeker omwille van zijn kwetsbaar profiel niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het uiten van loutere kritiek waar hij stelt dat noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch bij de beoordeling van zijn asielrelaas voldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd en kwetsbaar profiel, zonder *in concreto* aan te tonen dat, in welke zin of op welk moment zijn leeftijd en mentale gezondheidstoestand een volwaardige deelname aan de procedure zouden hebben verhinderd.

De Raad treedt de adjunct-commissaris bij waar hij overweegt dat verzoekers verklaringen dat zijn vader voor de Afghaanse grenspolitie gewerkt heeft en hij en zijn gezin daardoor problemen kregen met de taliban, niet kunnen overtuigen. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toe:

"(...) Je weet namelijk erg weinig over het werk van je vader, hoewel je zijn oudste zoon bent en je omwille van dit werk het land verlaten zou hebben. Je weet namelijk niet wat hij juist deed bij de grenspolitie of wat hij tijdens zijn werk meemaakte (CGVS, p. 10, 22). Je weet slechts vaag waar hij heeft gewerkt omdat je moeder je dit achteraf heeft verteld (CGVS, p. 10), maar je kan niet zeggen wanneer hij dan op deze plaatsen gestationeerd was (CGVS, p. 22). Je weet niets over zijn collega's (CGVS, p. 11) of over zijn

opleiding of training. Je verklaart zelfs niet te weten of je vader dan aan gevechten deelnam tijdens zijn werk (CGVS, p. 22). Gevraagd hoe het komt dat je vader je zo weinig vertelde over zijn werk, stel je dat je het niet begrijpt en dat hij daarover thuis niet sprak. Gevraagd naar je pogingen om informatie over zijn werk te verkrijgen sinds je in België verblijft, zeg je dat dit alles is dat met jou gedeeld werd (CGVS, p. 23). Dat je dermate weinig zou weten over de concrete inhoud van het werk van je vader komt, gezien je positie in het gezin als oudste zoon, weinig geloofwaardig over. Bovendien heb je contact met je moeder en verblijven een paternale oom en tante in België. Daar komt nog bij dat je vader contact heeft gehad met je moeder tijdens zijn verblijf in Iran, maar jij zelf niet met je vader hebt gesproken sinds jullie van elkaar gescheiden raakten aan de grens. Je hebt er geen verklaring voor waarom je vader zo weinig contact heeft met zijn familieleden (CGVS, p. 9-10). Hoewel je dus zeker in de mogelijkheid was om meer te weten te komen over het werk van je vader, zou dit dus niet gebeurd zijn, wat de geloofwaardigheid van zijn werk voor de grenspolitie ernstig schaadt."

De Raad is zich samen met de adjunct-commissaris terdege bewust van verzoekers jonge leeftijd op het moment van de feiten en zijn vertrek uit Afghanistan, met name dertien jaar. Deze leeftijd vormt in dezen evenwel geen afdoende verklaring voor zijn oppervlakkige en vage verklaringen over de professionele activiteiten van zijn vader, daar van verzoeker mag worden verwacht dat hij reeds de nodige maturiteit bezat om interesse te vertonen in het werk van zijn vader en daarover door hem te worden geïnformeerd. Bovendien vormt de voormalige job van zijn vader een kernelement van zijn relaas, aangezien verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan daarop baseert. Ook van een jonge kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, zoals *in casu* het werk van zijn vader. Bovendien is verzoekers onwetendheid aangaande de job van zijn vader niet beperkt tot details of individuele cases, aangezien blijkt dat verzoeker niet in staat is om op algemene wijze toe te lichten wat de job van zijn vader precies inhield. Zo kan hij niet vertellen wat zijn vader precies deed, waaruit zijn taken bestonden, of hij al dan niet deelnam aan gevechten en kan hij geen enkel voorbeeld geven van wat zijn vader meemaakte tijdens zijn werk (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10 en 22). Verzoekers argument dat discrete informatie niet gedeeld wordt met kinderen van het gezin, is *in casu* niet afdoend, aangezien er redelijkerwijze verwacht mag worden dat zijn familie weet dat verzoeker er alle belang bij heeft om over alle informatie te beschikken in het kader van zijn beschermingsverzoek waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij net wel alle mogelijke informatie zouden meegeven en hem inlichten over zijn vaders werkzaamheden en eventuele problemen met de taliban, temeer hij nog contact heeft met verschillende familieleden in België en met zijn moeder in Afghanistan (*Ibid.*, p. 6-7 en 14). In dit kader is ook verzoekers verweer dat hij dan wel de oudste zoon was, maar nog te jong was, niet afdoend.

Verzoeker voert tevens aan dat hij niet in de mogelijkheid is om bijkomende informatie te bekomen. Hij licht toe dat zijn vader spoorloos is en zijn moeder hem had voorgelogen dat hij in Iran was om hem niet ongerust te maken. De Raad merkt echter op dat dit een blote bewering is, waarmee verzoeker zijn eerdere verklaringen tegensprekt, daar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zijn vader in Iran was, en zijn vader nog contact had met zijn moeder (*Ibid.*, p. 9-10). Dat verzoeker bij confrontatie met het feit dat hij op die manier meer te weten kan komen over het werk van zijn vader, doch hier niet in slaagde, stelt dat zijn vader spoorloos zou zijn en zijn moeder hem heeft voorgelogen, is niet ernstig. De informatie die verzoeker nog verstrekt in verband met verschillende ooms die voor de (voormalige) overheid werkten is niet van aard een ander licht te werpen op zijn beperkte kennis aangaande het werk van zijn vader. Bijgevolg is verzoekers betoog niet afdoend om de bovenstaande analyse, die pertinent en draagkrachtig is, te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht als volgt aangaande de door verzoeker neergelegde documenten in verband met het werk van zijn vader:

"De documenten die je in verband met het werk van je vader voorlegt, met name de foto's en certificaten, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit objectieve informatie (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op: https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat Afghaanse documenten weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. (...) Je kan ook op geen enkele manier aantonen dat de persoon die op de foto's staat en in de certificaten vermeld staat, effectief jouw vader zou zijn. Daarnaast is het opmerkelijk dat de voorgelegde certificaten dateren uit 2007 en de jaren 1383, 1384 en 1385 van de Afghaanse jaartelling,

wat overeenkomt met 2004 tot begin 2007 in de westerse jaartelling. Wanneer je hierop wordt gewezen, moet je opnieuw het antwoord schuldig blijven en stel je dat ze waarschijnlijk verloren zijn, maar dat je niet weet of hij nog andere documenten had. Dat je geen enkel meer recent document zou kunnen voorleggen over het werk van je vader, die tot de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 in dienst zou zijn geweest, komt dan ook niet aannemelijk over en plaatst verder vraagtekens bij de geloofwaardigheid van zijn profiel."

Verzoeker laat deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid. Deze worden dan ook door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat zijn vader nog veel documenten had maar dat hij deze niet meer via hem kan bekomen gezien zijn vader spoorloos is. Dat verzoekers vader op heden spoorloos is, betreft een blote bewering (*post factum*), zoals hoger aangegeven, en verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk waarom hij niet in staat is de overige documenten waarover zijn vader zou beschikken voor te leggen in het kader van zijn beschermingsaanvraag. Verder voegt hij bij zijn aanvullende nota dezelfde foto's die reeds op het CGVS werden neergelegd, alsook een familiefoto, die echter van slechte kwaliteit is, waardoor hier niet uit afgeleid kan worden dat dit effectief om verzoekers familie zou gaan, noch dat de persoon die op deze foto wordt aangeduid als verzoekers vader dezelfde zou zijn als op de andere foto's die verzoeker neerlegt (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 9 januari 2025, stuk 3).

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Aangezien het profiel van je vader niet geloofwaardig is, zijn de problemen die je vreest te krijgen door zijn werk evenmin aannemelijk. Bovendien leg je tegenstrijdige verklaringen af over je vlucht uit Afghanistan en het wedervaren van je vader in Iran. Je verklaarde bij aankomst in België namelijk dat je samen met je familie Afghanistan hebt verlaten, maar dat jullie in Iran van elkaar gescheiden raakten (Fiche MENA, p. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde je daarentegen dat je enkel met je vader Afghanistan verliet (CGVS, p. 19-20). Hiermee geconfronteerd ontken je je eerdere verklaringen en herhaalt je dat je enkel met je vader bent vertrokken (CGVS, p. 25). Door louter te volharden in een van beide versies kan je geenszins deze tegenstrijdigheid verklaren.

Daarnaast verklaarde je tijdens je interview bij Dienst Vreemdelingenzaken dat je vader, nadat jullie van elkaar gescheiden raakten, uit Iran naar Afghanistan werd gerepatrieerd en dat hij begin 2023 terugkeerde naar Iran (Verklaring DVZ, punt 16). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaar je daarentegen dat je niet weet wat er met je vader gebeurd is na het moment dat je van hem gescheiden raakte behalve dat hij nu in Iran is (CGVS, p. 15). Wanneer je later met je tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd, stel je plots wel dat je door je tante werd verteld dat je vader naar Afghanistan werd teruggestuurd en nadien terugkeerde naar Iran. Gevraagd waarom je dit dan niet eerder tijdens het persoonlijk onderhoud vermeldde, verklaar je het volgende: "Toen je het vroeg, zei ik de dingen die ik heb gezien en ik wist, want toen ik verder ging naar Turkije en naar Griekenland of Bulgarije probeerde te gaan, dan ging ik niet achteruit, ik sprak over die dingen, ik contacteerde mijn vader niet, dus ik wist dat niet, maar toen ik hier kwam vertelde ze me dat, ik wist dat niet" (CGVS, p. 24-25). Je kan hiermee bovenstaande tegenstrijdigheid niet verklaren. Er werd jou namelijk expliciet gevraagd wat je op het moment van het persoonlijk onderhoud wist over wat er met je vader was gebeurd (CGVS, p. 15). Je kan met bovenstaande verklaringen aldus niet uitleggen waarom je de repatriëring van je vader niet zou hebben vermeld. Je zou op dat moment hier namelijk wel van op de hoogte zijn geweest. Aangezien je tegenstrijdige verklaringen aflegt over jullie vertrek uit Afghanistan en het wedervaren van je vader in Iran, biedt je aldus geen zicht op de werkelijke situatie van je vader en de rest van je gezin."

Door in zijn verzoekschrift louter te bevestigen dat hij nooit verklaard zou hebben met de hele familie Afghanistan te hebben verlaten, heft verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid met zijn verklaringen in de fiche 'Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling' niet op, noch biedt hij daarvoor enige verklaring. In zoverre verzoeker deze tegenstrijdigheid tracht te verklaren door te wijzen op zijn jonge leeftijd bij aankomst in België, zijn kwetsbaar profiel, de zware reisroute en het feit dat hij zijn familie moest achterlaten, merkt de Raad op dat verzoeker bij vertrek uit Afghanistan niet dermate jong was dat hij zich niet bewust kan zijn geweest van het feit dat hij het land met zijn familie dan wel alleen met zijn vader verliet, en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat in zijn hoofd bij aankomst in België sprake was van een trauma of ernstige mentale problemen die hem ervan weerhielden correcte verklaringen af te leggen met betrekking tot de omstandigheden van zijn vertrek. Evenmin licht verzoeker toe hoe de afwezigheid van een advocaat en voogd tijdens het invullen van voormelde fiche hem zou hebben verhinderd hierover volwaardige en eenduidige verklaringen af te leggen. Verzoekers kritiek op het gebruik van deze fiche bij de beoordeling van zijn vluchtrelaas is verder niet dienstig ter weerlegging of verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen betreffende het wedervaren van zijn vader in Iran. Dienaangaande herhaalt verzoeker slechts dat hij begrepen had dat er werd gevraagd naar hetgeen hij

zelf had gezien of meegemaakt. De Raad wijst er in navolging van de adjunct-commissaris op dat er verzoeker expliciet werd gevraagd wat hij op het moment van het persoonlijk onderhoud wist over wat er met zijn vader was gebeurd, waardoor hij zijn tegenstrijdige verklaringen hierover niet op dienstige wijze kan verschonen. Waar hij aangaande de situatie van zijn vader andermaal stelt dat zijn moeder hem heeft voorgelogen door te stellen dat zijn vader in Iran was, maar hij eigenlijk spoorloos is, wijst de Raad er opnieuw op dat dit een blote bewering is en verzoeker hiermee nog een andere versie van de feiten geeft. Aldus slaagt verzoeker er met voorgaand betoog niet in duidelijkheid te scheppen over zijn vertrek uit Afghanistan en de situatie van zijn vader in Iran.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris aangaande de problemen die het gevolg zouden geweest zijn van de beweerdde werkzaamheden van verzoekers vader in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De problemen die het gevolg zouden zijn van het voorgehouden werk van je vader zijn voorts op zich niet aannemelijk. Wat jezelf betreft haal je geen concrete problemen aan (CGVS, p. 21) en ook je moeder, broers en zussen, die nog steeds in jullie huis in Nasaji zouden wonen (CGVS, p. 6), zouden geen ernstige problemen gekend hebben (CGVS, p. 21). Je haalt in dit verband enkel aan dat in juli 2023 de Taliban het huis zouden doorzocht hebben op zoek naar wapens, je vader en jezelf. Dit zou de eerste en enige keer geweest zijn dat dit gebeurde (CGVS, p. 18, 20-21). Naast de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat de Taliban op zoek zouden gaan naar je vader, aangezien zijn profiel niet geloofwaardig is, is het ook allerm minst aannemelijk dat de Taliban dit pas bijna twee jaar na jullie vertrek en hun machtsovername zouden doen. Je familie woonde namelijk nog steeds in het huis in Nasaji (CGVS, p. 6). Gevraagd hoe het komt dat dit zo lang duurde, moet je het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 24). Dat de Taliban actief naar jou en je vader op zoek zouden zijn komt aldus allesbehalve aannemelijk over. De door jou aangehaalde problemen zijn dus evenmin geloofwaardig.”

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in zijn verzoekschrift te betogen dat hij ook niet weet waarom de taliban de woning in juli 2023 onderzocht hebben en alles na de val van de overheid chaotisch was, blijft verzoeker hiertoe in gebreke. Door te stellen dat de taliban zijn hele familie, inclusief zijn ooms, viseerden, doet hij evenmin op concrete wijze afbreuk aan bovenstaande motieven.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de adjunct-commissaris, te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij zijn land van herkomst hebben moeten verlaten naar aanleiding van problemen met de taliban omwille van het werk van zijn vader bij de voormalige Afghaanse grenspolitie.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er tevens op dat hij zich gedurende de periode dat hij in België verblijft heeft proberen aanpassen aan de westerse normen en waarden en integreren in de Belgische maatschappij.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). In

november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie *Civicus*, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de speciale rapporteur van de VN voor de mensenrechten in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de-facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de-facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de de-facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledivoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een boerka). Deze wet bevat tevens het verbod op een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met of imiteren van niet-moslims. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet

dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De de-facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de-factoregering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze voor goedkeuring worden voorgelegd aan de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de-factostaatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de-facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik die volgens Afgaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale mediabron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de-factohooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afgaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de-factoregering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, overeenkomstig de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders, opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan*

Country Focus, november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben de-facto-immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANDSF). Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een moellah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de-facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 45), wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld (zie EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

Ondanks het feit dat niet betwist wordt dat verzoeker net geen veertien jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en dat hij in België is toegekomen als niet-begeleide minderjarige en bijgevolg een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, die zijn land van herkomst intussen drieënhalve jaar geleden heeft verlaten en die intussen tweeënhalve jaar in België verblijft, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar zijn moeder, broers en zus nog steeds in hun dorp Nasaji wonen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6; stuk 7, verklaring DVZ, vraag 16 en 18). Bovendien blijkt dat verzoeker nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe en verklaard heeft soennitisch moslim te zijn (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 9). Verzoekers advocaat merkte tijdens het persoonlijk onderhoud op dat verzoeker tijdens een gesprek op haar kantoor zou hebben aangegeven dat hij geen vijf keer per dag meer bidt, doch verzoeker zelf bevestigde dat hij een moslim is en dat hij zijn gebeden doet (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 25-26).

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij zich westers kleedt, een westerse levenswijze heeft aangenomen, hij zich gedraagt op een wijze en meningen heeft die niet stroken met deze van de taliban, hij in België een keuzevrijheid heeft die groter is dan in Afghanistan en hij een vriendenkring heeft die bestaat uit jongens en meisjes, maar blijft in gebreke *in concreto* te staven dat dit zijn gedrag, houding of denkwijze dermate heeft veranderd dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen of willen schikken naar de aldaar vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij er niet zou kunnen aarden en er zijn leven niet opnieuw zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Hij stelt tevens dat hij actief is op sociale media, waarop hij zaken zou hebben gepost waaruit steun voor de voormalige regering blijkt, maar voegt hiervan geen enkel begin van bewijs toe. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij door het loutere feit dat hij gebruik maakt van sociale media en sociale media-accounts heeft, dreigt gevisieerd te worden. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of de volledige accounts te verwijderen. Verder brengt verzoeker geen enkel stuk bij ter staving van zijn deelname aan een betoging in Genk op 22 oktober 2023 waarop hij de vlag van de vorige Afghaanse overheid zou hebben gedragen, laat staan dat verzoeker aannemelijk maakt dat de *de-facto*-talibanautoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn en hem om die reden zouden viseren bij terugkeer.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift tevens aan dat hij school loopt en werkt en brengt ter staving hiervan documenten bij (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 9 januari 2025, stuk 4; aanvullende nota verzoeker neergelegd op 13 januari 2025, stuk 11). Uit de verklaringen die hij neerlegt van zijn leerkracht en begeleider op school en zijn verschillende werkgevers (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 9 januari 2025, stukken 5 – 7; aanvullende nota verzoeker neergelegd op 13 januari 2025, stuk 10), blijkt dat verzoeker een gemotiveerde leerling is met veel doorzettingsvermogen en respect voor zowel medeleerlingen als leerkrachten, dat hij goed Nederlands begrijpt en zijn best doet om zijn Nederlands te verbeteren, en dat hij een respectvolle en betrouwbare werknemer is. Verder brengt verzoeker enkele

foto's bij van zichzelf met zijn vriendin en verklaringen van een vriend, van zijn tante en van zijn neef die zich in België bevinden (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 13 januari 2025, stukken 9 en 12). Op basis van deze stukken kan worden vastgesteld dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België, doch wijst de Raad erop dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van, onder meer, zijn job, zijn scholing, zijn buitenschoolse activiteiten – verzoeker geeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij cricket speelt en soms naar de gym gaat (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) –, het in enige mate beheersen van één van de landstalen, het hebben van een vriendin en zijn sociaal leven in België bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Nog daargelaten dat uit de gevoegde kopie van het identiteitsdocument van verzoekers vriendin blijkt dat zij, in tegenstelling tot wat in verzoekers aanvullende nota neergelegd op 13 januari 2025 wordt beweerd, niet over de Belgische nationaliteit doch wel over een verblijfsrecht in België beschikt (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 13 januari 2025, stuk 12), toont verzoeker niet aan dat hij door deze relatie een volledige andere visie heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen dan de taliban en hij hierdoor bij terugkeer onder de negatieve aandacht van de taliban dreigt te komen en zware gevolgen zal dienen te ondergaan. Evenmin maakt verzoeker *in concreto* aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan in het vizier van de taliban zal terechtkomen omwille van het feit dat verschillende familieleden van hem in België verblijven. Verzoeker laat na de vermeende banden van deze familieleden met het Westen, behalve het feit dat zij hier verblijven en sommigen onder hen de Belgische nationaliteit zouden hebben verworven – verzoeker toont dit laatste enkel aan in hoofde van zijn neef A.S. aan de hand van een kopie van diens Belgische identiteitskaart en paspoort (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 13 januari 2025, stuk 9) –, nader te concretiseren. Verzoeker toont ook niet aan dat zijn paternale tante en haar gezin, bij wie hij verblijft tijdens het weekend, hun verblijf hebben verkregen op grond van een erkenning als vluchteling, laat staan dat verzoeker zou aantonen dat dit het risico bij terugkeer in zijn hoofde zou verhogen.

De Raad benadrukt verder dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Aangaande verzoekers mentale moeilijkheden en zijn nood aan mentale ondersteuning, waarvan melding wordt gemaakt in voormelde verklaringen van een leerkracht en begeleider van verzoekers school en ter staving waarvan hij een schrijven van het Rode Kruis en een attest van therapeutische begeleiding bijbrengt (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 9 januari 2025, stukken 5, 6 en 8), merkt de Raad op dat in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 wordt gesteld dat personen met een fysieke handicap en personen met mentale gezondheidsproblemen vaak gestigmatiseerd worden in Afghanistan. Hun fysieke of mentale toestand wordt vaak beschouwd als verbonden met Gods wil en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of door hun families komt voor. Vrouwen, ontheemden en teruggekeerde migranten met mentale gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar. Niet elke persoon met een ernstige ziekte of mentale gezondheidsproblemen riskeert vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Bij de individuele beoordeling van de mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van zijn psychologische moeilijkheden moet rekening worden gehouden met risicoverhogende factoren zoals de aard en visibiliteit van deze problemen, de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie, etc. (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", p. 92-94). Zoals hoger reeds opgemerkt, kan uit de door verzoeker neergelegde stukken niets blijken omtrent de aard of de ernst van de problemen waarvoor hij therapeutisch wordt opgevolgd. In zoverre verzoeker blij geeft van een zwakke mentale weerbaarheid, kan niet worden aangenomen dat hij hierdoor niet in staat zal zijn om zich bij terugkeer naar zijn land van herkomst aan te

passen aan de aldaar geldende normen en verwachtingen of dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de samenleving of de taliban zal komen.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift diverse vragen stelt over het risico dat hij loopt om bij terugkeer naar Afghanistan op de luchthaven of onderweg naar zijn regio van herkomst door de *de-facto*-autoriteiten te worden ondervraagd en gecontroleerd, toont hij niet aan dat een controle of ondervraging in zijn specifieke geval aanleiding kan geven tot ernstige problemen. De Raad merkt op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afgaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afgaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer '*professionals*' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afgaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afgaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afgaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift en op 9 januari 2025 neergelegde aanvullende nota tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kaboel als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Waar verzoeker in zijn op 9 januari 2025 neergelegde aanvullende nota onderstreept dat het standpunt van UNHCR en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft en ter staving hiervan citeert uit het persbericht "*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*" van 7 oktober 2023, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU. Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwijking van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker andermaal verwijst naar zijn kwetsbaar profiel, wijst de Raad erop dat verzoeker het reële risico in dit verband *in concreto* aannemelijk dient te maken.

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reële risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten. ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht middels de door de verwerende partij op 8 januari 2025 neergelegde aanvullende nota.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties en in dit verband rechtspraak van het Hof van Justitie aanhaalt, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, wat hij - gelet op het voorgaande - heeft nagelaten.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn voogd en advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtöe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT